

[Kristen Amby.]

oppe i nærheden af maksimum, fordi det, når det drejer sig om m²-prisen for byggeriet som helhed, økonomisk er det mest forsvarelige, idet de mindre lejligheder jo er forholdsvis dyrere; køkkeninventar og meget andet er jo ens i større og mindre lejligheder.

Dernæst er jeg bange for, at det vil føre til et for udifferentieret byggeri. Det, der netop kendetegner det moderne byggeri — vi har dog store erfaringer på dette område — er det differentierede byggeri i samme kompleks, hvor enlige gamle kan bo i en 1 eller 1½ værelses lejlighed sammen med ganske unge ægtefolk og også børnerige familier, der ganske vist trænger til en lejlighed på mere end 85 m². Jeg ville meget nødtigt, at man kom ind på, hvad der i sin tid var en tendens til, at klumpe de børnerige familier sammen i een slags ejendomme og de gamle og måske også de unge i andre slags ejendomme. Det ideale må være, at de forskellige kategorier af familier bor i samme kompleks. Jeg tror, man opnår det bedst ved at sige: i komplekset som helhed må m²-gennemsnittet pr. lejlighed kun være af den og den størrelse — og her synes jeg i og for sig, tallet 85 er et udmærket tal, når man bare tager det som gennemsnitstal. Når ejendommen har en sådan konstruktion, kan vi give m²-tilskud til en hvilken som helst lejlighedstype indenfor dette kompleks. Erfaringen har nemlig vist os, at der jo også kommer mindrebemidlede med mange børn, og de kan ikke bo, kan i hvert fald ikke have ordentlig plads, i så små lejlighedstyper; man ser således, at det, der var formålet, da man startede et boligbyggeri for børnerige familier, ikke opfyldes, da de 85 m² ikke giver plads nok.

Jeg ved vel, at man kan give børnetilskud og vedtage undtagelsesbestemmelser, men det vil medføre en urimelig administration, og det er min erfaring, at boligselskaberne, under eget ansvar og alt efter markedets krav på noget større og også noget mindre lejligheder, i virkeligheden har opfyldt kravet om et differentieret byggeri. Jeg tror derfor, at man udmærket godt, med bibeholdelse af en bestemt gennemsnitsstørrelse pr. lejlighed i et kompleks, kunne overlade til de byggende selv at bestemme sammensætningen af de forskellige bolig-

typer i komplekset alt efter behovet på stedet. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede boligminister, om der ikke er mulighed for at få dette overvejet i det udvalg, der bliver nedsat.

Lorentzen: Jeg blev egentlig temmelig godt tilpas over, at den højtærede boligminister ikke havde så megen tak tilovers for min tale — ikke fordi jeg ønsker af naturen at være i uoverensstemmelse med den højtærede boligminister, men fordi det har en lille baggrund. Da jeg i går gik ned fra talerstolen, var der en, som sagde til mig: du var meget mild i din bedømmelse af lovforslaget. Men jeg giver den højtærede boligminister ret; jeg var ikke mild, og det glæder mig, at den højtærede boligminister har opdaget det. Det vil jeg altså gerne straks sige tak for — det er altid rart at kunne sige tak.

Jeg skal gerne bekende, at mit parti og jeg i virkeligheden ser mere alvorligt på denne sag end måske mange andre, og at vi overhovedet ikke kan tænke os at arbejde videre på den nuværende linie, hvorefter der gives tilskud til højre og venstre, for derved skjuler man i virkeligheden for befolkningen, hvad det hele koster. Vi må ind på, at man betaler prisen for en vare og ikke har alle mulige tilskudsordninger både i øst og i vest. Dermed være ikke sagt, at vi ikke skal hjælpe en del af befolkningen, og jeg mener også, vi skal gøre det muligt, at der fremdeles kan bygges. Derfor er jeg glad for, at der fra alle sider, bortset fra den højtærede boligminister og hans parti, har lydt røster til fordel for kapitel VIII a, nu § 39; det er i virkeligheden den vej, vi skal, og vi skal måske gå videre; men jeg erkender, at så skal der måske nok nogle kauteler til — i hvert fald visse bygningsvedtægter.

Dernæst vil jeg spørge den højtærede boligminister: Var det nu helt rigtigt af den højtærede minister at være så fornærmet på mig over, at jeg havde fremhævet den pågældende artikel og også nævnt forfatterens navn? Var det egentlig? Jeg er ikke helt sikker på det. For det første drejer det sig jo ikke om en ganske underordnet embedsmand i ministeriet, og jeg vil tro, at han i temmelig stor udstrækning er på linie med den højtærede boligminister, så-